

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 83/16
Люксембург, 28 юли 2016 г.

Решение по дело C-294/16 PPU
JZ/Prokuratura Rejonowa Łódź–Śródmieście

При приспадане на срока на задържане в изпълняващата държава членка издалата европейска заповед за арест държава членка е длъжна да провери дали мерките, взети спрямо съответното лице в изпълняващата държава членка, водят до лишаване от свобода

Домашен арест от девет часа на ден, съчетан с наблюдение чрез електронна гривна, по принцип не води до това

С присъда от 27 март 2007 г. Sąd Rejonowy dla Łodzi —Śródmieścia w Łodzi (Районен съд Лодз — Лодз център, Полша) налага на г-н JZ наказание лишаване от свобода за срок от три години и два месеца. Тъй като г-н JZ се укрива от полското правосъдие, срещу него е издадена европейска заповед за арест. На 18 юни 2014 г-н JZ е арестуван от властите в Обединеното кралство в изпълнение на европейската заповед за арест.

Г-н JZ е освободен срещу заплащане на гаранция в размер на 2 000 GBP (британски лири) и от 19 юни 2014 г. до 14 май 2015 г. е задължен да пребивава на посочения от него адрес от 22,00 ч. до 7,00 ч. сутринта, като това задължение е съчетано с електронно наблюдение. Освен това г-н JZ е задължен да се явява в полицейско управление, да не иска издаването на документи, с които може да пътува в чужбина, и непрекъснато да държи у себе си включен и зареден мобилен телефон. Тези мерки са прилагани до 14 май 2015 г., когато г-н JZ е предаден на полските власти.

Пред полската юрисдикция г-н JZ иска от срока на наложеното му в Полша наказание лишаване от свобода да се приспадне срокът, през който е бил поставен под домашен арест в Обединеното кралство и подложен на електронно наблюдение. В това отношение той се позовава на рамковото решение относно европейската заповед за арест¹, в което поспециално се предвижда, че издаващата европейска заповед за арест държава членка приспада срока на задържането в резултат на изпълнението на тази заповед от общия срок на лишаване от свобода, който следва да бъде изтърпян в тази страна поради постановяване на присъда или определяне на мярка за неотклонение, включващи лишаване от свобода.

Тази юрисдикция пита Съда на Европейския съюз дали понятието „задържане“ обхваща и прилаганите от изпълняващата държава членка мерки, които се състоят в електронно наблюдение на местонахождението на посоченото в заповедта лице наред с домашен арест.

В днешното си решение Съдът най-напред отбелязва, че съдържачото се в рамковото решение понятие „задържане“ е самостоятелно понятие от правото на Съюза, което трябва да се тълкува еднакво на неговата територия.

По-нататък Съдът посочва, че със задължението за приспадане на срока на задържане в резултат на изпълнението на европейската заповед за арест от общия срок на лишаване от

¹ Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3).

свобода, който съответното лице трябва да изтърпи в издаващата държава членка, се цели конкретизиране на общата цел за спазване на основните права, като се защити правото на свобода на съответното лице и полезното действие на принципа на пропорционалност при прилагането на наказанията.

Всъщност, изисквайки отчитането на всеки срок на задържане на осъденото лице в изпълняващата държава членка, рамковото решение гарантира, че това лице в крайна сметка няма да бъде задържано за срок с обща продължителност — както в изпълняващата държава членка, така и в издаващата европейската заповед за арест държава членка — надхвърляща срока на наказанието лишаване от свобода, на което лицето е било осъдено в издаващата държава членка.

В това отношение Съдът констатира, че рамковото решение не може да се тълкува само като задължаващо издаващата европейската заповед за арест държава членка да приспадне единствено сроковете на задържане под стража в изпълняващата тази заповед държава членка с изключение на сроковете, през които са били прилагани други мерки, включващи **лишаване** от свобода с последици, сравними с тези на задържане под стража.

Понятието „задържане“ по смисъла на рамковото решение **означава не ограничителна мярка, а мярка, включваща лишаване от свобода**, и освен задържането под стража обхваща всяка мярка или съвкупност от мерки, които са наложени на съответното лице и които поради своите вид, продължителност, последици и условия за изпълнение лишават съответното лице от свободата му по начин, сравним със задържане под стража.

Поради това **съдебният орган на издаващата европейската заповед за арест държава членка е длъжен да провери дали взетите спрямо съответното лице мерки в изпълняващата държава членка трябва да се приравнят на лишаване от свобода** и съответно представляват „задържане“. Ако при тази проверка съдебният орган стигне до такова заключение, рамковото решение изисква от срока на лишаване от свобода да се приспадне целият срок, през който тези мерки са били прилагани.

В разглеждания случай, макар взетите от Обединеното кралство мерки срещу г-н JZ несъмнено да ограничават свободата му на придвижване, те въпреки това по принцип не са толкова ограничаващи, че да водят до лишаване от свобода и съответно да бъдат квалифицирани като „задържане“ по смисъла на рамковото решение.

Същевременно, тъй като с рамковото решение се налага само минимално равнище на закрила на основните права на лицето, за което е издадена европейската заповед за арест, посоченото решение допуска възможността въз основа единствено на националното право съдебният орган на издаващата тази заповед държава членка да приспадне от общия срок на лишаване от свобода целия или част от срока, през който в изпълняващата държава членка спрямо това лице са били взети мерки, включващи не лишаване от свобода, а нейното ограничаване.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708